

VREDE EN RUST DOOR GELOOF

HJM Sales, 19-06-2018

Geliefde broeders en zusters, deze keer twee verhalen over mensen met een vast geloof. Eén voorbeeld uit het Oude Testament en één voorbeeld uit het Nieuwe Testament. We lezen in 2 Kon. 4:16 dat de profeet Elisa een belofte gaf aan een oud, kinderloos echtpaar: een jaar later zouden zij een kind ontvangen. Want, wie goed doet goed ontmoet, zegt het spreekwoord. Immers, Elisa was altijd van harte welkom in hun huis geweest. Met name de vrouw verwelkomde hem als hij op zijn reizen langs kwam. Zij bood hem maaltijden en onderdak aan. En samen met haar man had zij zelfs een eigen kamer voor de profeet gereed gemaakt. Om haar vaste geloof gaat het in deze prediking! Elisa was dankbaar en wilde graag iets terug doen en vroeg wat haar wens was. Waarna zij haar verlangen naar een baby, een zoon, uitte. En zo geschiedde. Zij kreeg een jongetje.

Maar na enkele jaren, de jongen was waarschijnlijk al tot peuter opgegroeid, toen hij in het veld was om naar het werk van zijn papa te kijken, greep hij plotseling naar zijn hoofd en riep uit: *“mijn hoofd, mijn hoofd”*. Wellicht had hij een zonnesteek opgelopen (2 Kon. 4:19)? In opdracht van de vader nam een van de knechten hem op en bracht hem naar zijn moeder. En op haar schoot stierf hij (vers 20).

God had haar zo gezegend. Hij had haar een zoon gegeven. Zou God dan nu al hem weer wegnemen? Dat kon toch niet waar zijn! Maar wat nu?

Broeders en zusters, beslist zal de duivel met zijn aanvallen komen als hij ziet dat God ons zegent. Hoe gaan we daar dan mee om?

In vers 21 lezen we dat deze Sunamitische vrouw naar de logeerkamer van de profeet Elisa ging en haar jongen op zijn bed legde. En zij sloot de deur en ging naar buiten. M.a.w. zij wilde dat haar overleden zoon de tegenwoordigheid van God ervoer. NB, onze eventueel geestelijk dode kinderen moeten ook in de aanwezigheid van God worden gebracht! De Sunamitische vrouw was geen vrouw, die maar treurde en treurde. Zij handelde! Zij was zo wijs geweest om aan een profeet van God, Elisa, onderdak te geven. Zo had zij van de goddelijke zalving geprofiteerd. En zo was het geloof in haar hart gegroeid.

Daarom ging zij nu op zoek naar deze profeet Elisa. Haar man was niet zo geestelijk en vroeg waar zij heen ging. Zij zei: *“Ik ga naar de profeet, naar de man Gods”*. En zij zei volgens sommige vertalingen: *“Alles zal in orde komen, alles zal oke zijn”*. Vers 23: *“En hij zeide: Waarom gaat gij heden tot hem? Het is geen nieuwe maan, noch sabbat. En zij zeide: **Het zal wel zijn.**”* In Hebreeuws staat er in plaats van *‘het zal wel zijn’* één woord: *“shalom”* (*Mwlv*). Ondanks al datgene wat er was gebeurd, zei de vrouw *“shalom”*, dat wil zeggen *“alles is in orde”*. Amen! Zij liet zich niet in de war brengen. Zij had geloof en stond niet toe dat er twijfel in haar hart werd gezaaid. Ook niet door haar man.

De vrouw liet een knecht een ezel brengen en ging op weg naar Elisa. Haar vastberadenheid blijkt uit vers 24: *“Toen zadelde zij de ezelin, en zeide tot haar jongen: Drijf, en ga voort; houd mij niet op voort te rijden, tenzij dan dat ik het u zegge.”* Zij kwam bij de berg Karmel aan waar Elisa was. Deze zag haar komen en zond zijn knecht Gehazi om te informeren of alles in orde was met haar, haar man en haar kind. Vers 26: *“Nu loop toch haar tegemoet, en zeg tot haar: Is het wel met u? Is het wel met uw man? Is het wel met uw kind? En zij zeide: **Het is wel.**”* De vrouw antwoordde: *“het is oke”*. Enkel weer *“shalom”*. Haar antwoord was geen leugen. Wij zouden misschien zeggen, dat zij had moeten antwoorden dat haar zoontje dood was. Maar dit was het geloof in haar hart. Zij had de juiste blik op wat geloof doet.

Uiteindelijk kwam de vrouw bij Elisa en deze ging met haar mee naar haar huis nadat hij haar had aangehoord. NB, Elisa typeert hier Jezus! Zij verklaarde haar hart aan hem. Dat

mogen wij ook doen bij Jezus als wij een nood in ons hart hebben. Vers 27-30. Elisa ging op de jongen liggen waarmee de jongen letterlijk geheel omringd werd met de zalving van God. Het bed onder en de profeet boven! De jongen werd a.h.w. geheel geestelijk omringd met de aanwezigheid van Jezus en werd weer levend. Vers 31-37.

Omring uw kinderen geheel en al met de zalving van God. Breng ze in aanraking met Gods grote liefde. Leg ze uit dat Jezus de goede Herder is, Die Zijn schapen en lammetjes zo liefdevol verzorgt. Lees ze dagelijks voor uit de kinderbijbel. Bidt dagelijks met hen. Breng ze naar de zondagschool. Neem ze mee naar de kerk. Opdat ze Gods aanwezigheid gaan ervaren. Breng dit alles dagelijks in de praktijk. Gehoorzaam Jezus, Die zei: *“Laat de kinderkens tot Mij komen en verhinder ze niet!”*. En sta niet toe dat uw hart zich verontrust en weest niet bang. Geloof!

In Hand. 12:3-17 lezen we over Petrus, die was gearresteerd en in een cel opgesloten in afwachting van zijn doodvonnis. Koning Herodus had daartoe besloten. Petrus was geketend en lag zelfs in zijn cel nog tussen bewakers in. Blijkbaar was Herodus bijzonder bang, dat Petrus zou ontsnappen. Misschien had Petrus hem wel verteld dat hij bevrijd zou worden. Petrus had zelf totaal geen angst. Hij wist zeker dat hij verlost zou worden. Hij had geloof!

Ook in de gemeente werd voortdurend en onafgebroken voor Petrus gebeden. Voor zijn vrijlating. En God verhoorde de gebeden. 's Nachts verscheen een engel des Heren en die moest Petrus zelfs aanporren om hem wakker te krijgen. Zo diep en zo lekker lag Petrus te slapen. Notabene op de avond voor zijn waarschijnlijke executie. Wat een beeld van de rust en vrede in het hart van Petrus. Dit kan enkel de bovennatuurlijke vrede van Jezus, Zijn goddelijke *“shalom”* (Mwl_v), bewerkstelligen. Niet de zogenaamde wereldse oplossingen voor die mensen gestresst zijn. Het herinnert aan Jezus, Die ook rustig in het schip lag te slapen, terwijl er een zware storm was opgestoken. Zijn discipelen raakten in paniek en maakten Hem wakker.

Maar Petrus had nu blijkbaar van Jezus geleerd. Wie de vier evangeliën leest, ontdekt dat Petrus juist een natuur had om zich wel zorgen te maken, zich van alles af te vragen en haantje de voorste te spelen en te handelen. Maar nu was hij vol van vrede en rust!

Geliefde broeders en zusters, de bijbel zegt in Jes. 9:5 dat Jezus de Vredevorst is, de *“Sar Shalom”* (Mwl_v rs). Petrus was ook aanwezig geweest toen Jezus had gezegd in Joh. 14:27 – *“Vrede (Mwl_v) laat Ik u, Mijn vrede (Mwl_v) geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd (d.w.z. verontrust) en zij niet versaad (d.w.z. bang).”* Daarom maakte Petrus zich nu geen zorgen meer. Zijn hart rustte in Jezus. Want wie zich zorgen maakt, sluit zijn hart zodat de vrede niet kan inkomen. Wie zich echter geen zorgen maakt, opent het hart voor Jezus' *“shalom”*, dat nu de ziel kan beroeren zodat alle verkeerde emoties tot bedaren en gezondheid komen. En ook bezat Petrus nu geloof. Jezus had immers in Joh. 14:18 gezegd dat hij oud zou worden in dienstbaarheid aan Jezus.

Moge onze Heiland u en mij deze week overvloedig zegenen met Zijn *“shalom”*. Amen.